

ลิวเหยา เล่ม 2

六爻

Priest (พีต้า)

เขียน

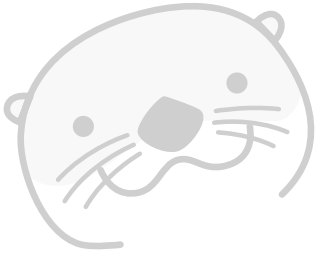
Bou Ptrn

แปล

花雕老吴

(Hua Diao Lao Wu)

Illustrator

สำนักพิมพ์อมรินทร์โรส

กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ลิวเหยา เป็นนิยายแนวเทพเซียนเต็มรูปแบบจาก Priest (พีต้า) นักเขียนชื่อดังผู้มีผลงานที่ได้รับความนิยมมากมาย ตัวละครทุกตัวมีมิติ มีเสน่ห์น่าหลงใหล และมีคาแรคเตอร์ชัดเจน การดำเนินเรื่องเริ่มตั้งแต่ช่วงที่ตัวละครยังเด็กและค่อยๆ เติบโตไปเรื่อยๆ พร้อมกับสถานการณ์ต่างๆ ทั้งดีและร้าย จุดนี้ทำให้เรื่องราวยิ่งน่าติดตามมากขึ้น หลายช่วงหลายตอนก็มีความตลกขบขัน เป็นนิยายที่ถือว่าครบรสอีกเรื่องหนึ่ง

เชื่อแน่ว่าความสัมพันธ์ของศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งหลายจะทำให้ผู้อ่านวางหนังสือเล่มนี้ไม่ลง

Rose
PUBLISHING

กุมภาพันธ์ 2563

บทที่สี่สิบสาม

ถึงหัวานชีว มิใช่กุลสตรีตระกูลใหญ่ที่ไม่เคยก้าวออกจากบ้าน เพียงแต่ก่อนเริ่มโงงบรรยายครั้งนี้ นางทัศนัจจอยู่ภายนอกลำพังผู้เดียวหลายปี ได้ยินเรื่องเสื่อมเสียเหล่านั้นของไป๋จีมานานแล้ว...เผ่าของผีซาตนั้นเชี่ยวชาญวิชาควบคุมสัตว์ ซ้ำยังอาศัยปลาทะน้ำชีวิักษ์หลายตัวที่พวกเขาเลี้ยง แพบเป็นผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นแถบไท่ลิ่งตะวันตก แต่งกับผู้ฝึกบำเพ็ญหญิงสวยงามนับไม่ถ้วน ให้กำเนิดบุตรธิดาสิบกว่าคน

อันว่าเห็นคุณภาพไม่เห็นจำนวน แต่ในบุตรธิดาสิบกว่าคนของไป๋จี ไม่มีสักคนที่ใช้งานได้ มิใช่เกิดอุบัติเหตุตกตาย ก็ฝึกบำเพ็ญไม่ไหวสิ้นอายุขัย ไม่มีสักคนที่มีชีวิตเกินกว่าบิดาซาทที่เหมือนเต่าเทพลงมาจตุผู้นี้ หลายปีมานี้ไม่เคยเห็นเขาออกหน้าให้ผู้ใดมาก่อน

ตอนี้การร้องไห้ให้หลานกลับเหมือนเป็นเรื่องจริง!

หรือว่าเขาคาดหวังในตัวผู้ใดไม่ได้เลย

ถึงหัวานชีวบันดาลโหสะ กำลังจะหาเรื่อง เจ้าเกาะกลับโบกมือห้ามปรามมิให้นางโกรธเกรี้ยวสืบต่อ

ได้ยินเพียงเจ้าเกาะผู้นั้นเอ่ยปากอย่างสุภาพมีมารยาท “คนในสำนักเยาว์วัย เอ่ยวาจาจบจ้วง ประมุขใจดีมีเมตตา อย่าคิดเล็กคิดน้อยกับผู้เยาว์ ข้าว่าตอนี้การเสาะหาหลานท่านคือสิ่งสำคัญ ชื่อของคนทั้งหมดในโงงบรรยายครั้งนี้ล้วนบันทึกอยู่ในสมุด หลานท่านหาได้เข้ามาอยู่ที่

โถงบรรยายไม่ บางที่เขาอาจประหลาดใจชั่วขณะ ต่อมารู้สึกวาทักชะพลั่ง ที่สั่งสอนบนเกาะไม่เข้าตา จึงจากไปเองก็เป็นได้...แต่ในเมื่อเขามาที่นี่ ต้องมีคนเคยเห็นเป็นแน่ หากประมุขไปมีภาพวาดหลานท่าน ข้าจะส่งศิษย์ไปช่วยประมุขลองถามบนเกาะดู”

เหยียนเจิงหมิงได้ยืนก็นับถือในความอดทนของเจ้าเกาะอยู่บ้าง เขามีได้เป็นเจ้าสำนักมาตั้งแต่แรก จึงมักทำเรื่องที่ไม่เหมาะสมเป็นประจำ ทุกครั้งหลังเหตุการณ์ก็นึกเสียใจขึ้นมา เขาจับข้อมือของเจิงเจียนไปพลง แบ่งสมาธิฟังไปพลง กล่าวกับเจิงเจียนเรื่อยเรื่อย “หากมีคนเสกถอน ยาวตัวหนึ่งก่อคลื่นลมในบึงน้ำที่เขาด้านหลังของพวกเรา ข้าต้องไม่พูดคุย ด้วยเหตุผลกับพวกเขาแน่ ฟาดออกไปก็สิ้นเรื่อง ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงว่าจะช่วยพวกเขาหาคน”

เจิงเจียนเหมือนฟังไม่ออกถึงการสำนึกผิดและการไม่เห็นด้วยจาก คำพูดของเหยียนเจิงหมิงแม้แต่น้อย จึงกล่าวตามเขา “ควรฟาด”

เหยียนเจิงหมิงถลิ่งตามองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง ยามปกติพวกเขารวบรวมพลังปราณและฝึกฝนชีพจร จะมากจะน้อยก็เข้าใจลักษณะชีพจรอยู่บ้าง เขาสัมผัสได้ว่าเมื่อครุ่นออกจากเจิงเจียนบาดเจ็บที่เนื้อหนังแล้ว ยังมีบาดแผลภายในที่ไม่รู้สาเหตุด้วย จึงโกรธจนฟาดที่แผ่นหลังเขาหนึ่งฉาด แล้วกล่าวด้วยโทสะ “ยังไม่ปรับเปลี่ยนลมหายใจอีก เอาคำพูดเหลวไหลมากเพียงนั้น มาจากไหน”

เจิงเจียน “...”

ใจร้าย เขากล่าวทั้งหมดเพียงสองคำ

ทว่าไม่ทันได้เถียง กระแสน้ำกลุ่มหนึ่งก็ถ่ายทอดผ่านฝ่ามือเหยียนเจิงหมิงที่อยู่บนแผ่นหลังเขา ผ่านตรงเข้าสู่องคาพยพ หมุนวนหนึ่งรอบอย่างอ่อนโยน เจิงเจียนหรีตาลงอย่างควบคุมมิได้ แต่ด้วยอุปนิสัยของเด็กหนุ่ม เขาไม่ยอมรับว่าความรู้สึกที่มีศิษย์พี่ใหญ่ดูแลมาตลอดนั้นสุขสบายยิ่งนัก จึงเพียงพึมพำว่า “เรื่องมาก”

แม้พูดเช่นนั้น แต่ในที่สุดเขาก็คลายมือที่กุมคมเกล็ดน้ำค้างมาตลอด ออก ตั้งใจสำรวจมัจฉา ท่องคัมภีร์สงบนิ่ง

ตั้งคำถามขึ้นมาไม่ตอบคนหน้ายิ้ม หนึ่งคนหน้ายิ้มระดับเจ้าเกาะ ไม่ว่าไปจีจะจริงใจต่อหลานหรือว่ามีเจตนาอื่น ได้ยินคำพูดนี้ของเขาก็ไม่ควรแสดงออกมากเกินไป จึงลดความโอหังลงหลายส่วนอย่างควบคุมมิได้ กล่าวด้วยความสุภาพอย่างค่อนข้างไม่สมัครใจ “ใช่ ขอเจ้าเกาะโปรดอภัย บุตรธิดาของข้าล้วนตกลายไปแล้ว เหลือเพียงหลานที่คุณสมบัติไม่ดีผู้นี้ข้าง...”

เจ้าเกาะพกวารอยยิ้มกลัดกลุ้มเฉพาะตัวของเขาลงสายหน้า กล่าวอย่างใจกว้าง “เรื่องธรรมาของมนุษย์ โปรดมอบภาพวาดหลานท่านออกมา ให้เหล่าศิษย์ลองสอบถามดูสักหน่อย ประมุขไปสามารถพาคนพักอาศัยบนเกาะได้เลย บนเกาะกำลังทดสอบทักษะของเหล่าศิษย์ หากประมุขไปเยี่ยมเจ็ดเวลามาชี้แนะสักหน่อย เช่นนั้นก็บุญอันใหญ่หลวงของพวกเราแล้ว”

อย่าว่าแต่ไปจีที่เป็นถึงประมุขวังประจิม ต่อให้เขาเป็นลาสักตัว ยามนี้ก็หายโกรธเพราะคำพูดไม่กี่คำของเจ้าเกาะ

ไปจิก้มหน้า ลูกตาหม่นอย่างร้อนใจอยู่ด้านล่างหลายที ในใจเขาร้อนรนอยู่บ้างอย่างควบคุมมิได้ เพราะถูกเจ้าเกาะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา... เรือร่างอันล้ำค่าของประมุขไปเดินทางพันหลี่รุตมาทะเลตะวันออก คงมิใช่เพื่อหลานที่แม้กระทั่งชื่อเรียกยังต้องคิดอยู่ครู่หนึ่งผู้นั้นของเขา

เฉิงเฉียนหลับตาปรับเปลี่ยนลมหายใจ แต่กลับฟังตั้งแต่ต้นจนจบ เขามีวิชาจับพิรุณคิดไปในทางที่แย่ ยามนี้ในใจกลับเลี้ยวผ่านหลายโค้ง แล้วขบคิดว่า ‘ต้องไม่มีจุดจบที่ง่ายตายเช่นนี้แน่นอน หาไม่เพราะเหตุใดบนเกาะเพิ่งเกิดเรื่องวุ่นวาย แต่เจ้าเกาะกลับจะส่งพวกเราออกไป’

เจ้าเกาะรู้อะไรกันแน่ โจวหวนเจิ้งที่ลับ ๆ ล่อ ๆ ผู้นั้นคือผู้ใด ผู้ที่ปิดหน้าลี้ลับเป็นคนของคนแซ่โจวหรือ เพราะเหตุใดเมื่อครู่เจ้าเกาะถึงไม่หาข้ออ้างเชือดโจวหวนเจิ้งผู้นั้น

ยังมี เพราะเหตุใดถึงหวานชิวถึงห้ามไม่ให้พวกเขากล่าวถึงสำนักผู้เหยาที่ภายนอก

เพราะเหตุใดเสวี่ยซิง...

เมื่อเจิ้งเฉียนนึกถึงเสวี่ยซิงขึ้นมา ในใจก็ปั่นป่วนวุ่นหนึ่ง เหยียนเจิงหมิงที่ช่วยเขาปรับเปลี่ยนลมหายใจรู้สึกได้ทันที เห็นเขาพลันสีหน้าซีดเซียว เหงื่อภาพซิมจอนผมทั้งสองข้าง เกรงว่าบาดแผลภายในของเขาจะมีความผิดปกติ จึงรีบโอบรั้งเจิ้งเฉียน กล่าวเสียงแผ่วเบา “เสวี่ยเฉียนเป็นอะไรไป”

ในใจเจิ้งเฉียนทุกข์ใจเหลือเกิน แต่รู้ได้ตามสัญชาตญาณว่าตรงนี้หาใช่จังหวะที่ดีในการกล่าวเรื่องในสำนักของพวกเขาจึงผินกลับคำพูดกลับไป เพียงแค่นั้นไปพลางกล่าวเสียงแผ่วเบาไปพลาง “กลับไปค่อยบอกท่าน”

ยามนี้ไปจีจันบัญญัติแล้วภายใต้การเร่งเร้าของเจ้าเกาะ จำต้องใช้มือข้างหนึ่งชี้ฟ้า ควันขาวจาง ๆ กลุ่มหนึ่งลอยขึ้นมาจากปลายนิ้วของเขา จากนั้นภาพดวงตาของเด็กหนุ่มขนาดเท่าตัวจริงสายหนึ่งก็ปรากฏอยู่กลางอากาศ ใบหน้าเด็กหนุ่มผู้นั้นเลื่อนรางไม่ชัดเจน ประเดี้ยวตาโตประเดี้ยวตาเล็ก สรุปลแล้วไม่เหมือนมนุษย์คนหนึ่งนึก เห็นได้ว่าไปจีผู้นี้คงจำลักษณะของ “หลานรัก” ผู้นั้นของเขาไม่ชัดแล้ว

สีหน้าไปจีช่วยเงินอยู่บ้าง ผินกล่าว “นี่ก็คือหลานแล้วผู้นั้นของข้า หากมีผู้ใดเคยเห็นเขา หวังว่าจะแจ้งให้ทราบ”

เจ้าเกาะมองดูถึงหัวานชีวิตแวบหนึ่ง ถึงหัวานชีวิตสังเกตเด็กหนุ่มผู้นั้นรอบหนึ่ง สายตาระดด้วยสีหน้าตึงเครียด

เจ้าเกาะกล่าว “ตกลง พรุ่งนี้จะเชิญภาพของสหายธรรมน้อยไปไปที่ริมเวทีประลอง เหล่าศิษย์ก็ดี สหายธรรมผู้ฝึกบำเพ็ญเนจรแห่งโถงบรรยายก็ดี มองเห็นแล้วย่อมมีคำอธิบาย วันนี้ฟ้ามืดแล้ว เหล่าอาคันตุกะไปพักผ่อนก่อนเถิด”

แลเห็นวังประจิมจุใจมยามคำคินจนกลายเป็นระเบิดด้านอันยิ่งใหญ่เกรียงไกรลูกหนึ่ง เหล่าศิษย์ต่างเก็บอาวุธ

คาดไม่ถึงว่าในยามนี้เอง การเปลี่ยนแปลงก็เกิดขึ้นอีกครั้ง

เห็นเพียงเงาคนสายหนึ่งพลันบุกออกมา กระโจนไปยังไปจี แล้วถูกพลังปราณของผู้มีความสามารถยิ่งใหญ่อย่างไปจีกวาดกระเด็นออกไป แผ่นหลังกระแทกต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง คนผู้นั้นมิได้สวมชุดคลุมยาวสีขาว

ของศิษย์เกาะมังกรเขียว คงเป็นผู้ฝึกบำเพ็ญเพียร การฝึกบำเพ็ญก็มีได้สูงแต่อย่างใด การกระทำนี้ทำให้เขาหายไปครึ่งชีวิต เขาใช้มือเท้าคลานไปหาไปจีพร้อมทั้งบรอยเลือดทุกอย่างก้าว ปากก็เรียก “ประมุขช่วยด้วย! ประมุขไป ชะ... ข้าจำคุณชายน้อยได้!”

พอคำพูดนี้ออกมา กลุ่มคนต่างตกใจ ถึงอย่างไรดูจากภาพวาดที่ไปจีให้ มารดาบังเกิดเกล้ามาเองก็ไม่แน่ว่าจะจำได้ นับประสาอะไรกับคนที่ไม่เกี่ยวข้อง

ไปจีเองก็เพียงแค่นำเรื่องหลานหายสาบสูญมาเป็นข้ออ้าง เมื่อได้ยินคำพูดนี้ก็ตื่นตระหนกไม่หยุดชั่วขณะ ระวังความกำแหงทันที สั่งการให้คนสนิทพยงผู้ฝึกบำเพ็ญเพียรผู้นั้นขึ้นมา ส่วนตนเองเดินหน้าสองก้าว จงใจจับไหล่ของผู้ฝึกบำเพ็ญเพียรผู้นั้นเอาไว้ด้วยความประหลาดใจ “ทะ... ท่านว่าอันใด ท่านเคยพบเหยียนหลี่?”

ภายใต้การจับจ้องของกลุ่มคน ผู้ฝึกบำเพ็ญเพียรผู้นั้นกลับไม่สนใจการที่บุรุษคุกเข่ามีคำดั่งทองคำ เขาคุกเข่าพับพับลงกับพื้น ร้องให้ด้วยความเจ็บปวด “พีไปถึงฆาตแล้ว คนต่อไปคงถึงตาข้าแล้วเป็นแน่!”

รอย่นตรงหว่างคิ้วของเจ้าเกาะลึกยิ่งกว่าเดิม เขาเดินหน้าเล็กน้อย พลางกล่าว “ท่านนามว่าอันใด เป็นสหายธรรมที่เข้าฝึกในโถงบรรยายเช่นกันหรือ ไม่ต้องรีบกล่าว ข้าจะให้คนรักษาแผลให้ท่านก่อน”

มีทันขาดคำของเขา ผู้ฝึกบำเพ็ญเพียรผู้นั้นก็ตกใจจนเหมือนวิญญานหลุดลอย หลบไปด้านหลังไปจีอย่างลึ้มลุกคลุกคลาน ปากกล่าวไม่หยุด “ประมุขช่วยด้วย”

ท่าที่นี้ราวกับเห็นเจ้าเกาะเป็นอุทกภัยหรือสัตว์ร้ายโดยแท้

ไปจีแม้ไม่รู้สาเหตุ แต่รู้สึกอะไรได้รางๆ แล้ว จึงจิงใจกล่าวเสียงดังอย่างหาทางลงได้ “เกิดอะไรขึ้น เจ้าออกมา”

ผู้ฝึกบำเพ็ญเพียรผู้นั้นขาสั่นระริก แทบมีอาจยืนตรง หลบอยู่ตรงกลางศิษย์วังประจิมกลุ่มหนึ่งตัวสั้นเต็มอยู่ตลอด แล้วจึงกล่าวเสียงสั้นเครือ “พวกเราสืบทพบแล้วว่า บนเกาะนี้มีคนฝึกฝนวิญญาน ลงมือกับผู้ฝึกบำเพ็ญเพียรอย่างพวกเราโดยเฉพาะ พีไปลอบบอกกับข้าว่าเขา

จะตามสืบเรื่องนี้ให้ถึงที่สุดค่อยรายงานเจ้าเกาะ ผลสุดท้าย ผลสุดท้าย...
เขาถูกตะเกียงกัตรอนวิญญานของภูตผีบ้าเพี้ยตนนั้นดูดเข้าไป”

หากไม่มีการฝึกปรี้อันสุดยอดกับความเด็ดเดี่ยวที่หาได้ยาก
วิญญานทั่วไปจะยืนหยัดอยู่ในการสกัดได้นานเท่าใด แต่ครั้งถูกสกัด ก็
ไม่มีวันได้ผุดได้เกิด สามดวงจิตเจ็ดวิญญานล้วนกลายเป็นหุ่นเชิดของ
ผู้อื่น ไม่มีแม้กระทั่งการจุดใหม่ ได้แต่รอเจ้าธูลีบลิวสลาย ไปจึงฟังถึงตรงนี้
ในที่สุดความรักในสายโลหิตอันเจือจางเลี้ยวหนึ่งก็ถูกปลุกขึ้นมา จึงอดมิได้
ที่จะเหม่อลอย

ท่ามกลางเสียงอุทานของกลุ่มคน ถึงหัวานชีวิตตะโกนถามก่อนแล้ว
“เจ้าว่าภูตผีบ้าเพี้ยผู้นั้นคือใคร”

เสียงนี้ของนางสามารถทำให้หินเหล็กกลมฟ้าสะท้าน ผู้ฝึกบำเพ็ญ
พเนจรผู้นั้นอุทานหนึ่งคำ กลับตกใจจนกันจำบ้านั่งอยู่บนพื้น ทั้งร่างเกือบ
กลายเป็นต้นหอมกลับหัวต้นหนึ่ง ภูพื้นซำ ๆ ปากกล่าวอย่างสับสน “อย่า
ล่าช้า เจ้าเกาะ อย่าล่าช้า... ประมุขไปช่วยข้าด้วย!”

ความหมายที่แฝงอยู่ในคำพูดประโยคนี้มีมากเหลือเกิน ต่อให้
ถึงหัวานชีวิตที่มืดก็เข้าใจแล้ว คิ้วไม่กวาดตั้งขึ้นทันที กล่าว “เจ้าบอกว่า
เจ้าเกาะก็คือภูตผีบ้าเพี้ยที่ดูดวิญญานคนตนนั้น? ซ่างพูดจาเหลวไหล
โดยแท้!”

หัวานนอกจากนางแล้ว ไม่มีผู้ใดกล้ากล่าวอย่างเต็มปากเต็มคำเช่นนั้น
เหล่าศิษย์ยังพอทำเนา ทว่าเหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญพเนจรที่อยู่วงนอกเกาะมังกร
เขียวเหล่านั้นฮือฮาเหมือนผึ้งรังหนึ่ง... ภูตผีบ้าเพี้ยคือรังสีภูตผีหนาแน่น
มิใช่หรือ กล่าวขึ้นมาเช่นนี้ ลักษณะหน้าตาซุบซิดและหน้านิ้วคิ้วขมวดนั้น
ของเจ้าเกาะความจริงก็... มีน่าจึงเก็บตัวแรมปี!

เมื่อนึกโยงขึ้นอีก ขณะตลาดเขินเพิ่งเปิดตลาด บนเส้นทางข้าม
ทะเลตะวันออกของเหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญก็พบเจอภูตผีบ้าเพี้ยมิใช่หรือ

ต่อให้ภูตผีบ้าเพี้ยอยู่ในมรรคาปีศาจ แต่ก็ยังเป็นประเภทหนึ่งที่โหดร้าย
และพบได้ยากเป็นพิเศษ แปรร้อยปีพันปีจะพบเห็นสักตน จะบังเอิญ
เพียงนั้นเขียว พบเจอตนหนึ่งบนเส้นทางตลาดเขิน?

ในเมื่อปรากฏอยู่ใกล้เคียง เช่นนั้นปีศาจใหญ่ก็อาจเป็นสหายร่วมมรรคาของผู้มีความสามารถยิ่งใหญ่คนใดคนหนึ่ง ถึงขั้นอาจเป็นร่างแปลงของผู้มีความสามารถยิ่งใหญ่คนใดก็ไม่แน่ว่า

ถึงหัวานชีวกล่าวอย่างอดรนทนไม่ไหว “เศษสวะอย่างพวกเจ้านับเป็นอะไร ต่อให้เจ้าเกาะฝักวิญญาณ จะสนใจคนที่การฝึกบำเพ็ญต่ำต้อยอย่างพวกเจ้าหรือ จับเข้าไปมิดีกว่าหรือ”

เมื่อคำพูดนี้ออกมา เสียงวิพากษ์วิจารณ์ในฝูงชนก็เบาลงทันที ถึงหัวานชีวมีเหตุผล ด้วยความสามารถของเจ้าเกาะมังกรเขียว จับผู้ฝึกบำเพ็ญจิตปฐมลักคนมิใช่เรื่องยาก ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ผู้ฝึกบำเพ็ญพเนจรที่การฝึกบำเพ็ญต่ำต้อยจนแทบมีอาจเข้าสู่วารปรารถนากลุ่มหนึ่ง

ถึงหัวานชีวพูดคุ้ยไม่เก่ง แต่ไม่ได้หมายความว่าสมองเลอะเลือนพยายามกล่าวต่อทันทีว่า “เด็กน้อยผู้นั้น เจ้ากล้ารายงานชื่อหรือไม่ เจ้าชื่ออะไร มีหลักฐานอะไรพิสูจน์ว่าบนเกาะมีมรรคาภูตผีบำเพ็ญ โถงบรรยายสิบวันมีหนึ่งครั้ง ระหว่างทางเหล่าสหายธรรมแลกเปลี่ยนความรู้กันเองไม่น้อย หรือว่าคนหายไปทุกคนจะไม่มีผู้ใดรู้? เจ้าถูกผู้ใดส่งมาใส่ร้ายเจ้าเกาะ พุด!”

คนที่ปฏิภิกิริยาจับไวเล็กน้อยในที่นั้น ยามนี้ล้วนได้กลิ่นแผนร้ายแล้ว เฉียงเฉียนมีกลางสังหรณ์ไม่เป็นมงคล ตัดสินใจเด็ดขาดกำจัดความคิดฟุ้งซ่าน ปรับเปลี่ยนลมหายใจอย่างเร่งร้อน เสียงอะอะดังไปทั่วทุกแห่ง เขาไม่สนใจเลย คิดจะเข้าสู่สมาธิก็เข้าสู่สมาธิ เหยียนเจิงหมิงจำต้องปกป้องเขาอยู่ด้านข้างเงียบๆ

ขอเพียงเฉียงเฉียนไม่ได้รับบาดเจ็บ ไม่หลังโลหิต เหยียนเจิงหมิงมองดูใบหน้าที่เป็นรอยเลือดและเหมือนหยกขึ้นทุกทีเพราะชาวซิดของศิษย์น้อง ในใจมักมีความเข้าใจผิดอย่างหนึ่ง ราวกับเฉียงเฉียนถูกสร้างขึ้นจากเหล็ก

ผู้ฝึกบำเพ็ญพเนจรผู้นั้นร้องให้ ตะโกนอย่างหลบๆ ซ่อนๆ “การฝึกบำเพ็ญอันต่ำต้อยของข้า หากมิใช่จนตรอก จะกล้าใส่ร้ายเจ้าเกาะมังกรเขียวได้อย่างไร ข้าไม่ต้องการชีวิตแล้วหรือ พวกท่านยอมร้ายกาจ

ล้วนแล้วแต่มีชื่อเสียง ล้วนมีที่มา ขาดผู้ใดไปก็จะทำให้ผู้คนถกเถียงกัน
ชีวิตของผู้ฝึกบำเพ็ญเนจรที่ไร้รากอย่างพวกเรา จะมีผู้ใดสนใจ”

ตอนนี้ถึงหว่านชีวิตเหมือนอยากยกกระบี่แทงเขาให้พรุณ “อู๋ คำพูด
ฝ่ายเดียว มีหลักฐานอะไร”

ผู้ฝึกบำเพ็ญเนจรกล่าว “ยอมมี พี่ไปกล่าวได้เหมาะสม เคยเห็น
เงาพรายที่ถูกลักตลวงที่เจ้าเกาะเก็บตัว ที่นั่นต้องมีตะเกียงกัศกร่อน
วิญญานเป็นแน่!”

กลุ่มคนสงสัยฮือฮาทันที

ไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนโดยแท้ แต่คำพูดนี้กล่าวออกมาเท่ากับ
มีได้กล่าว

ไม่ว่ามีตะเกียงกัศกร่อนวิญญานหรือไม่ เจ้าเกาะมังกรเขียวล้วน
ไม่สามารถปล่อยให้คนอื่นค้นอาศรมที่เขาเก็บตัวฝึกบำเพ็ญ

นั่นคืออาจารย์แห่งใต้หล้าหัวหน้าของสี่เมธี!

ต่อให้ไปจีเลอะเลือนก็มีกล่าวถึงเรื่องค้นอาศรมเจ้าเกาะซึ่งหน้า
นี่มีอย่างที่ไหนกัน

ยามนี้มีคนผู้หนึ่งหัวเราะเสียงกังวานพลางกล่าว “สหายธรรมท่านนี้
พูดจาเหลวไหล หรือว่าคิดปลุกปั่นทุกคนให้ก่อจลาจลบนเกาะมังกรเขียว?”

กลุ่มคนหันหน้ามองไป เห็นโจวหวนเจิ้งนำคนปิดหน้าที่เหมือนอีกคำ
ฝูงหนึ่งเดินเข้ามา ตอนคนปิดหน้าเหล่านั้นซึ่งกระบืออยู่บนฟ้ามองเห็นได้
ไม่ชัดเจน พอลงมาเดินบนพื้นจึงทำให้ผู้คนมองเบาะแสบอกเล็กน้อย...
ขบวนการเหล่านี้เครื่องขม้อย่างยิ่ง แต่รูปพรรณของทุกคนกลับไม่ต่างกันนัก

เหยียนเจิงหมิงสังเกตุการณ์เงียบ ๆ พลันนึกถึงโงงบรรยายใน
ตอนแรกขึ้นมา โจวหวนเจิ้งผู้นั้นปลุกเร้าให้เหิงเจียน ‘กราบเข้าได้อาณัติเขา’
...เหยียนเจิงหมิงอดมิได้ที่จะคาดการณ่ว่า คนแซ่โจวผู้นี้มาจากสำนักใด
มีที่มาอย่างไร

พอโจวหวนเจิ้งยกมือ คนปิดหน้าทั้งหมดที่ด้านหลังก็หยุดพร้อมกัน
ตามคำสั่ง ไม่มีผู้ใดสืบท้าอีกแม้แต่ก้าวเดียว

เขาคลื้ตออก โบกหลายทีตรงหน้าอก กล่าว “ข้าได้รับบุญคุณ

จากเจ้าเกาะ ได้ตำแหน่งผู้คุมกฏบนเกาะหลายปี ต้องให้ความมบริสุทธ์กับเจ้าเกาะของข้าแล้ว...หากจะจำแนกปีศาจบำเพ็ญแห่งมรรคาภูตผี ไม่จำเป็นต้องมองเห็นตะเกียงกัศกร่อนวิญญานของเขากับตา ผู้บำเพ็ญมรรคาภูตผีวิญญานสกปรก เพียงยืมกระจกวิญญานมา พอส่องก็จะรู้เอง เจ้าเกาะของข้าโปร่งใสบริสุทธ์ จะเกี่ยวข้องกับลัทธินอกรีตเหล่านั้นได้อย่างไร”

ไปจิมมองดูไม้กวานอุจจาระอย่างโจวหวนเจิ้งด้วยความสงสัยแวบหนึ่ง ไม่แน่ใจว่าเขามีที่มาอย่างไรชั่วขณะ เมื่อครู่ผู้ฝึกบำเพ็ญเพเนจรประหลาดผู้นั้นปรากฏตัว เขาก็รู้สึกได้ถึงอิทธิพลอีกกลุ่มหนึ่งบนเกาะแล้ว ตอนนีจึงกล่าวอย่างรอบคอบ “ตามที่ข้ารู้ ได้ห้ำหั่นกระจกวิญญานเพียงบานเดียว ห้อยอยู่บนตำหนักใหญ่ในพระราชวังนั้น หรือว่าจะให้พวกเราบุกเข้าพระราชวังพร้อมกัน?”

โจวหวนเจิ้งยิ้มพลางกล่าว “ประมุขไปไม่ยุ่งเกี่ยวทางโลกนานแล้ว...ในสมัยอดีตจักรพรรดิ กระจกวิญญานนั้นถูกพระราชทานให้สำนักโหราศาสตร์แล้ว จะว่าไปก็บังเอิญ เพียงเพราะปีศาจใหญ่แห่งมรรคาภูตผีปรากฏตัวในทะเลขณะเปิดตลาดเขียนครวาก่อน เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย ข้าจึงพกกระจกนี้ติดตัวเอาไว้”

คำพูดประโยคนี้อันมีเพียงเหมือนน้ำตกลลงในน้ำมันเดือด แม้กระทั่งถึงหัวานชีวิตที่ต้นตระหนก “อะไรนะ เจ้าคือคนของสำนักโหราศาสตร์?”

เจ้าเกาะมิได้ตอบคำ คงเป็นเพราะในใจเขาคาดเดาได้เล็กน้อยแล้ว ขณะโจวหวนเจิ้งกำลังจะทรยศที่ท่าเรือลับเมื่อครู่เป็นแน่ เพียงแต่ทักษะการควบคุมอารมณ์เพียงพอ มิได้ทำให้เหล่าอนุชนดูออก

สำนักโหราศาสตร์สังกัดโหราราชบัณฑิตในปัจจุบัน เป็นคนของราชสำนัก ดูแลเรื่องราวของ ‘เขียน’ แต่ในความเป็นจริงเหมือนควบคุมผู้ใดมิได้เลย...แม้แค่คิดก็รู้ว่าในสำนักโหราศาสตร์ต้องเชิญผู้ฝึกบำเพ็ญตารางตำแหน่งอย่างแน่นอน แต่ในใจคนส่วนใหญ่ยังคงรู้สึกว่าเป็นเรื่องขงสองโลก

คนมากมายอาจไม่เคยเห็นขุนนางของสำนักโหราศาสตร์ตัวเป็น ๆ แม้แต่คนเดียวกระทั่งตกตายหรือเหินหา

โจวหวนเจิ้งตอบอย่างไม่นำพามาใส่ใจ “อ้อ เพียงแค่ตำแหน่งต่ำต้อย คนที่ไม่มีสำนักและภูมิหลัง เทียบมิได้กับทุกท่านที่มีมรดกหนุนหลัง ได้แต่อาศัยชื่อเสียงจอมปลอมมประทั้งชีวิต”

ผู้ฝึกบำเพ็ญเพียรที่หลบอยู่ด้านหลังประมุขวังประจิมประสานมือให้โจวหวนเจิ้งอย่างจนมุมถึงขีดสุด “ผู้คุมกฏซ้ายเป็นคนซื่อตรง หากท่านเองก็ไม่แยกแยะขุนไล่ตีชั่ว ผู้เยาว์ก็ควรยอมรับชะตากรรมเช่นนี้”

เขายืนตัวตรงสุดความสามารถ แต่ในคำพูดกลับมีความโศกสลดหลายส่วน โจวหวนเจิ้งมองดูเขาแวบหนึ่ง มิได้เอ่ยคำ แล้วยกมือข้างหนึ่งขึ้น คนปิดหน้าคนหนึ่งเดินหน้ามาอย่างเข้าใจทันที มอบห่อของเล็กห่อหนึ่ง ด้านในเป็นกระจกสำริดลักษณะโบราณเรียบง่ายบานหนึ่ง ตรงขอบมุม ล้วนสลักกร่อน ผิวกระจกเองก็ชุ่มมัวอยู่บ้าง

โจวหวนเจิ้งประสานอิน กล่าวเสียงแผ่วเบา “ขึ้น”

กระจกสำริดนั้นโผพุ่งขึ้นตามคำสั่ง หมุนช้า ๆ หนึ่งรอบ ส่องบนศิระชะของเขา เห็นเพียงในกระจกราวกับสะท้อนแสงจันทร์ลำแสงหนึ่ง ตกอยู่เหนือศิระชะเขา สะท้อนเป็นเงายาว ๆ ของโจวหวนเจิ้ง

ไม่มีความแตกต่างอะไรกับเงาทั่วไป

โจวหวนเจิ้งก้มหน้ามองดูแวบหนึ่ง ยิ้มพลางกล่าว “ดูเหมือนข้ามีสามดวงจิตครบถ้วน เจ็ดวิญญูณยังอยู่ดี ไม่มีปัญหาอะไร”

ในใจเหยียนเจิงหมิงเต้นรัววูบหนึ่ง แม้ไม่รู้ว่าโจวหวนเจิ้งกำลังแสดงบทบาทอะไร แต่ก็รู้ว่าตอนนี้คนผู้นี้ช่วยเจ้าเกาะมังกรเขียวในที่แจ้ง จ้วงมิดในที่ลับ

มรรคาปีศาจสามพัน มรรคาภูตผีชั่วร้ายที่สุด เป็นกากเดนในกากเดน เจ้าเกาะมังกรเขียวจะเอาตัวเข้าไปอยู่ในนั้น?

หากเป็นเมื่อก่อน ตีเหยียนเจิงหมิงให้ตายเขาก็ไม่เชื่อ แต่หลังจากผู้ฝึกบำเพ็ญเพียรผู้นั้นออกมาระบุดัว เขาก็พบว่าเจ้าเกาะมิได้กล่าวคำพูด แม้แต่ประโยคเดียว ในใจจึงกระวนกระวายขึ้นมาอย่างเลื่องมิได้

ขณะเขาพบเจอเจียงเฟิง อายุยังคงน้อยเหลือเกิน ทำให้ความทรงจำสลักลึกลอยอย่างยิ่ง ถึงตอนนี้ก็ยังคงมีความขยะแขยงที่เกิดขึ้นในใจต่อคน

ในมรรคาภุตผี เจ้าเกาะให้ที่พักและคุ้มครองสำนักตนเองนานเพียงนี้ หาก
แท้จริงแล้วเขาเป็น...

เหยียนเจิงหมิงหันหน้ามองเจ้าเกาะ ไม่รู้ควรทำอะไรชั่วขณะ

เขากวาดตามองเจิงเจียนอีกแวบหนึ่ง เห็นผีน้อยตนนั้นทำราวกับ
ไม่ได้ยินทุกอย่างโดยรอบ แน่วแน้อย่างยิ่ง ในใจจำต้องเลื่อมใสอย่าง
จนปัญญา

เจ้าเกาะไม่เอ่ยคำ รอบด้านต่างวิพากษ์วิจารณ์ เหยียนเจิงหมิง
เงยหน้ามองดูกระจุกวิญญาณที่ราวกับทะเลลูโปว์ตั้งแต่โบราณกาลถึง
ปัจจุบันกาลนั้นแวบหนึ่ง ในใจพลันผุดความคิดอย่างหนึ่ง...ผู้บรรลุนิเวศน์
บอกว่าสำนักผู้เหยาทุกรุ่นต้องปรากฏมารปีศาจ ถ้าหากถึงรุ่นนี้ก็มีคน
ไม่ระวังเดินทางผิดเช่นกันเล่า

ความคิดนี้แวบผ่านแล้วกลับปักอยู่ในใจเหยียนเจิงหมิงอย่างไม่หัก
ไม่เบา ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังปลาติดคอ สายตาของเขากวาดผ่านหลี่อวิ้น
หานยวนและส่วยเคิง หลี่อวิ้นเฉลี่ยฉลาดและรอบคอบ รอบคอบจนชี้ฉลาด
เล็กน้อย ไม่เหมือนจะออกนอกกลุ่มนอกจาก หานยวนสนใจ 'เรื่องชาวบ้าน'
มากกว่าเรื่องการฝึกบำเพ็ญ ส่วยเคิง...เฮ้อ ถึงแม้ยังเด็ก แต่ปรากฏร่องรอย
ของความไม่ใส่ใจแล้ว

สุดท้าย สายตาของเขาตกอยู่บนร่างเจิงเจียนอย่างควบคุมมิได้

บนหน้าเจิงเจียนยังมีคราบเลือด แต่เจียบสงบไร้เทียบเทียมเพราะ
เข้าสู่สมาธิ

เหยียนเจิงหมิงเพียงแต่คาดคิดถึงความเป็นไปได้ข้อนี้ ในใจก็เหมือน
ถูกขยำแรงๆ เขามองดูเจิงเจียนอย่างเหม่อลอยเนิ่นนาน จากนั้นในใจ
เจ้าสำนักที่ไม่มีจุดยืนที่สุดผู้นี้ก็วางแผนเงียบๆ คิดเรื่องเหล่านี้มีประโยชน์
อะไร ต่อให้เสียเวลายาวนานนั้นจริง ไม่ว่าจะอย่างไรข้าก็ไม่มีทางลงมือกับเขา
อย่างมากก็ซ่อนเขาเอาไว้

บทที่สี่สิบสี่

นำเสียดาย เจิงเฉียนไม่รู้ถึงปมเงื่อนหลายชั้นกับมิตรภาพลึกซึ้ง
ในใจเจ้าสำนักเหยียนเลย

ยามนี้เขาพยายามอยู่ในลักษณะแன்றுหนึ่งไม่สนใจสรรพสิ่ง ในสภาวะ
แก่ชรา เยาว์วัย เจ็บป่วยและพิการทั้งสี่ พวกเขาเป็นไปแล้วสาม เจิงเฉียน
ไหนเลยจะเข้าสู่สมาธิได้อย่างสิ้นเชิง

เขากับเจ้าเกาะมีวาสนาพบหน้ากันไม่กี่ครั้ง ซ้ำยังเป็นคนที่ค่อนข้าง
ขี้สงสัย - ไม่ต้องกล่าวถึงความเชื่อใจอะไรทั้งสิ้น ยามนี้เขาปรับเปลี่ยน
ลมหายใจอย่างเร่งร้อนไปพลาง แบ่งสมาธิส่วนหนึ่งฟังความเคลื่อนไหว
ต่างๆ โดยรอบไปพลาง วางแผนว่า ‘ดูจากลักษณะซับซ้อนยากแยกแยะ
ประเดี๋ยวอาจสู้กันขึ้นมา พวกเราแฝงเข้าไปในผู้ฝึกบำเพ็ญเพียรจะได้ดีที่สุด...
โดยทั่วไปผู้ฝึกบำเพ็ญเพียรบนเกาะมังกรเขียวเป็นพวกชอบจับกลุ่ม คง
ไม่เข้าตาเหล่าผู้มีความสามารถยิ่งใหญ่เหล่านี้ แล้วอาจฉวยโอกาสขณะซุ่ม
ลอบออกไปได้’

จากนั้นคิดอีกว่า ‘หากไม่ได้...เช่นนั้นก็ต้องต่อสู้ อย่างมากก็ตาย
อยู่ที่นี้ หากต้านทานให้พวกเขาได้สักครู่ ข้าก็นับว่าตายตาหลับแล้ว’

แม้ในใจเขาตัดสินใจเช่นนี้ แต่กลับไม่คิดหน้าคิดหลังอย่างร้อนรน
อีก พลังปรารถนาที่ตั้งค้างอยู่บนร่างเองก็ไหลเวียนอย่างราบรื่นตามไม่เหนื่อย

ท่ามกลางความแตกตื่นของผู้คน ในที่สุดเจ้าเกาะก็เอ่ยปากแล้ว

อธิบายว่า “ลึบกว่าปีก่อน ข้ากับสหายธรรมหลายท่านต่อสู้กับปีศาจใหญ่
ตนหนึ่ง วิญญาณได้รับความเสียหาย ด้วยเหตุนี้จวบจนบัดนี้จึงยังคง
เก็บตัวรักษาบาดแผล มีทราบทุกท่านอยากดูอะไรบ้าง”

ไปจีบีบด้อนทุ๊กฝัก้า “กล่าวเช่นนั้น เจ้าเกาะกู่ไม่คิดลองส่องกระจก
อันเที่ยงตรงโจ่งแจ้งนี้แล้วหรือ”

เจ้าเกาะมองดูเขาด้วยสีหน้าเฉยชาแวบหนึ่ง มีความเอือมระอาอย่างยิ่ง
แวบผ่านบนิใบหน้า ถอนหายใจกล่าว “เมื่อมีคนคิดจะกล่าวโทษ ก็หาข้ออ้าง
ได้ไม่ยากแม้ว่าเป็นโทษทัณฑ์ที่ไร้สาระเพียงนี้... ประมุขไป ท่านจะเชื่อก็ดี
ไม่เชื่อก็ช่าง ข้าไม่เคยเห็นหลานท่านมาก่อน ในเมื่อยังไม่เคยมีตะเกียง
กัตกร่อนวิญญาณอะไร ส่วนมรรคาภูตผี...”

เขาแค้นหัวเราะอย่างเย็นชาเบา ๆ หนึ่งเสียง พกพาความหมายเชิง
เสียดสีเล็กน้อย เหมือนไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับเรื่องตลกนี้แล้ว

โจวหวนเจิ้งเลิกคิ้วเล็กน้อย ใช้พัดเคาะฝ่ามือพลางกล่าว “ข้าขอกล่าว
คำพูดเป็นธรรมสักหน่อย หากกล่าวว่าคนอย่างเจ้าเกาะคือปีศาจบำเพ็ญ
แห่งมรรคาภูตผี ช่างน่าขันโดยแท้... ลึบกว่าปีก่อนในการต่อสู้สนามนั้น
สี่เมธิตายหนึ่งบาดเจ็บสาม น่าอนาถอย่างยิ่ง ในเมื่อเจ้าเกาะอธิบายแล้วว่า
วิญญาณได้รับความเสียหาย เก็บตัวรักษาบาดแผลหลายปี เช่นนั้นข้าว่า
ไม่ต้องส่องกระจกวิญญาณนี้ก็ได้อ ถึงอย่างไรข้าก็เชื่อ”

โจวหวนเจิ้งกล่าวเช่นนั้น นิ้วทั้งห้าคว้ากระจกวิญญาณกลับมา ทั้ง
ไปจีที่บีบด้อนเจ้าเกาะเมื่อครู่ไว้ตรงนั้นลำพัง เหมือนเขาคือผู้ยุติธรรมที่ผดุง
ความเป็นธรรม

ไปจี้อบอวยแทบตาย ใบหน้าชราแดงฉานทันที และได้ยืนด้านหลัง
มีคนแค้นหัวเราะอย่างเย็นชาพลางกล่าว “เกรงว่าผู้ชราไปจะสิ้นอายุขัย
หาหลานเป็นความเท็จ คิดจะเห็นทิวโดยไม่เลือกวิธีต่างหากคือความจริง
กรรมัง”

ไปจิกกล่าวด้วยโทสะ “ผู้ใด ไสหัวออกมา!”

คนกลุ่มหนึ่งแทรกตัวออกมาตามเสียง ผู้เป็นหัวหน้าคือชายวัยกลาง
คน สีหน้าเย็นชา หางตาและคิ้วโค้งล้วนแสดงความหมายเชิง “เข้ารับมือ

ไต้ยาก ออกมา เขาปรายตามองโดยรอบ สายตานั้นราวกับสืบหาอุจจาระสุนัขที่มีรูปร่างแตกต่างกองหนึ่ง สุดท้ายสายตาก็ตกอยู่บนร่างเจ้าเกาะมังกรเขียว เอ่ยปาก “ข้าคือถังเหยาแห่งเขามู่หลัน ถังเจิ้นผู้เป็นศิษย์เอกของข้าที่ส่งมาหายสาบสูญไปร้อยปีแล้ว หมู่นี้ไต้ยีนข่าวคราวของเขาในสถานที่ของท่าน จึงมาเยี่ยมเยียนโดยเฉพาะ มีอาจหักทายเจ้าเกาะลวงหน้า เสียมารยาทแล้ว”

พอถึงหัวน้ชิวเห็นผู้มาก็ตกตะลึง พักหนึ่งจึงกล่าวอย่างอึกอัก “...เจ้าสำนัก?”

ถังเหยาเห็นแก่ความเป็นศิษย์ในสำนัก เหลือบมองนางอย่างลดตัวแวบหนึ่ง หาได้มีความสนิทชิดเชื้อเท่าใดไม่ เพียงแค่พยักหน้าอย่างเฉยชา

คนสองคนนี้เหมือนปรึกษากันแล้วว่า จะมาหาคนที่เกาะมังกรเขียวยังมีฝ่ายหนึ่งเป็นสำนักของนาง แม้ถึงหัวน้ชิวออกจากสำนักมาหลายปีแล้ว แต่ก็รู้สึกว่ตนเองติดเหิงกอยู่ระหว่างไม้กระดานขนาดใหญ่สองแผ่น ด้านในและด้านนอกมีไข่มนุษย์

โจวหวนเจิ้งกระเซ้า “แปลกนัก เกาะมังกรเขียวกลายเป็นสถานที่ประกาศหายสาบสูญโดยเฉพาะแล้วหรือ”

คนของเขามู่หลันพูดจาไม่อ้อมค้อมอาจเป็นความเคยชิน ถังเหยาไต้ยีนจึงกล่าวโดยไม่แสดงสีหน้า “ข้ามิได้มาหาคน เพียงแต่หมู่นี้มีคนส่งจดหมายให้เขามู่หลัน บอกว่าเคยเห็นจิตปฐมของถังเจิ้นแถบทะเลตะวันออก ข้ากลับไม่รู้ว่าเป็นผู้ใดมีเจตนาดีเช่นนั้น หนึ่งร้อยกว่าปีแล้ว ยังคิดว่าคนของสำนักอื่นยุ่งเรื่องชาวบ้านเสียอีก ไต้เท้าโจวมีความเห็นใหม่”

โจวหวนเจิ้งตอบอย่างสงบเสงี่ยม “คนมีคุณธรรมย่อมยังคงมีอยู่”

“คุณธรรม? ข้าเคยไต้ยีนเพียงมหามรรคาเสื่อม มีคุณธรรม บัญญาปรากฏ มีความจอมปลอม” ถังเหยาที่จุดยีนเป็นปริศนาผู้นี้ไม่ไว้หน้าโจวหวนเจิ้งแม้แต่น้อย หันมากล่าวกับเจ้าเกาะมังกรเขียว “สหายธรรมกู่ข้าแม้หาได้สนิทสนมกับท่านไม่ แต่ศิษย์ไม่เอาไหนผู้นี้เป็นคนในสำนักของท่าน ได้รับการดูแลในหลายปีที่ผ่านมา ครั้งนี้ข้ารู้ตหน้ามาเพื่อแจ้งเรื่องหนึ่งแก่ท่านโดยเฉพาะ...เดิมพวกเราเสาะหาเบาะแสหนึ่งที่ทะเลตะวันออก

กลับได้ยินข่าวลือข่าวหนึ่ง บอกว่าปีศาจที่ต่อสู้กับสตีเมธิในปีนั้นคือประมุขบาดาลเหนือ ในมือปีศาจใหญ่ตนนั้นมีหินประหลาดก้อนหนึ่ง ตกอยู่บนเกาะมังกรเขียวหลังคึกนั้น”

เสียงกล่าวของถึงเหย้าหยุดชะงัก ไม่สนใจสีหน้าเจ้าเกาะแม่แต่น้อย กล่าวสืบต่อ “พวกเขาบอกว่าท่านถูกปีศาจใหญ่ตนนั้นทำร้าย ควรตายไปนานแล้ว ที่ผ่านมามีหินประหลาดก้อนนั้นย้อยเอาไว้ เป็นเหมือนลูกเกาทัณฑ์แผ่วปลายตลอดหลายปีมานี้ เกรงว่าประมุขไปเองก็คงเคยได้ยิน จึงมาเพื่อก้อนหินก้อนนั้นโดยเฉพาะกระมัง?”

ไบ้จู้ถูกใจใจดำโดยไม่ทันตั้งตัว จึงกล่าวด้วยความโมโหโหสี “พูดจาเหลวไหล!”

ถึงเหย้ากล่าว “เหลวไหลหรือไม่ประมุขไปรู้ดีแก้ไข ข้าได้ยินว่าหินประหลาดนั้นมีสรรพคุณอนเนกอนันต์ เรียกได้อีกอย่างว่าหิน ‘สารพัดนึก’ สามารถชุบชีวิตคนตายได้ ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงการยกระดับการฝึกบำเพ็ญประมุขไปที่แก่ชราแต่ไม่ตายมาตลอด ก็กังวลเรื่องอายุขัยแล้วเหมือนกันหรือไม่อยากรู้ว่าสิ่งของของปีศาจใหญ่บาดาลเหนือคือของดีอะไรหรือ”

โจวหวนเจิ้งต่อความด้วยความหมายลึกซึ้ง “ความหมายของเจ้าสำนักถึงคือ...ตอนนี้เจ้าเกาะอาศัยก้อนหินของปีศาจก้อนหนึ่งเพื่อมีชีวิตอยู่ นี่... คำพูดนี้ไม่ให้เกียรติอย่างมาก”

ถึงเหย้ากับโจวหวนเจิ้งกล่าวคนละคำสองคำ เหยียนเจิงหมิงฟังจนอกสั่นขวัญแขวน คนอื่นอาจไม่รู้เรื่องราวทั้งหมด แต่เขากลับรู้ที่มาของประมุขบาดาลเหนือผู้นี้ เขารู้เพียงสำนักผู้เหมาผู้มีอาวุธที่ธาตุไฟเข้าแทรกแต่เคยมีสมบัติของมรรคาปีศาจตั้งแต่เมื่อไหร่

เมื่อคิดเรื่องนี้ให้ลึกซึ้งเล็กน้อย แผ่นหลังเหยียนเจิงหมิงเกือบหลุดเหวี่ยงออกพั้งหนึ่งออกมา รู้สึกว่าพวกเขาถูกลกหนั่งกระซอกเอ็นไว้อยู่บนกองไฟ

เจ้าเกาะกลับมิได้ตอบ เพียงแต่กล่าว “ได้เท่าโจว ท่านปกปิดสถานะอยู่บนเกาะมังกรเขียวเราหลายสิบปี เป้าหมายคงไม่เล็กเป็นแน่”

แม้เสียงที่จะไม่ตอบรับการหยั่งเชิงเด็ดขาดแต่ยั่วร้ายและเข้ากันเป็นปี

เป็นขลุ่ยของเขากับโจวหวนเจิ้งและถังเหยาทั้งสิ้น แต่โน้ตของผู้อื่น แทบเป็นการยอมรับโดยปริยายแล้ว

ไปจีเห็นลมเปลี่ยนทิศ จึงกล่าวทันที “กูเหียนเสวี่เยอ อาศัยสิ่งของปีศาจจึงมีชีวิตอยู่ เป็นถึงสี่เมธีกลับตบตาผู้คนเช่นกันหรือ”

ผู้ฝึกบำเพ็ญเนจรผู้นั้นกล่าวเสียงดัง “ทักษะพลังของสำนัก แต่ไรมาล้วนเป็นความลับไม่ถ่ายทอด เจ้าเกาะกูเรียกผู้ฝึกบำเพ็ญเนจรเข้าฝึกเพียงสิบปีครึ่ง พวกท่านเห็นเขาใจกว้างเช่นนี้เป็นเพียงความใจดีโดยไร้สาเหตุหรือ อย่าฝันไปเลย ใครจะใจดีมากเพียงนั้น!”

ผู้ฝึกบำเพ็ญเนจรกล่าวถึงถ้อยคำสุดท้ายส้อมเสียงกลับปิดเพียนพกพาเสียงสะอื้น เสียงแหบเสียงแห้งอยู่ภายใต้เสียงคลื่นทะเลตะวันออกที่ด้านหลัง ทำให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องฟังแล้วต่างมีความเห็นอกเห็นใจเพิ่มขึ้นอย่างประหลาด มังกรน้ำที่จำศีลแล้วเมื่อครู่ถูกปลุกขึ้นอีกครั้ง มีความคิดทะเลวงน้ำออกมาราง ๆ ศิษย์ของเกาะมังกรเกี่ยวกับกลุ่มคนวังประจิมซั๊ก กระบี่น้ำเกาทัณฑ์อีกครั้ง ทว่าในครั้งนี้นำผู้ฝึกบำเพ็ญเนจรบนเกาะกลับถอยหลังมองดูพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย บังเกิดความระแวงระวังขึ้นมาราง ๆ

และไม่รู้เป็นผู้ใดลงมือก่อน ยิ่งไม่รู้ว่าบนเกาะมีอิทธิพลกี่ฝ่าย และทะเลวนวายเป็นใจกหม่อหนึ่งทันที

ยามนี้ได้ยินเพียงเสียงกู่ร้องเสียงหนึ่งไม่รู้ถ่ายทอดมาจากที่ใด เห็นเพียงในผู้ฝึกบำเพ็ญเนจรที่ถอยไปด้านหลังทั้งหมดแต่เดิมพลันมีลึบกว่าคนแทรกออกมา คนเหล่านี้ประหลาดยิ่งนัก แต่ละคนราวกับกล้าหาญไม่กลัวตาย กระโจนไปหาคนของวังประจิมอย่างห้าวหาญ

ผู้ฝึกบำเพ็ญเนจรไม่สูงนัก คนผู้หนึ่งที่บุกอยู่ด้านหน้าสุดถูกคนสนิทคนหนึ่งข้างกายไปจีฟันด้วยประกายกระบี่สายหนึ่งจนขาดเป็นชิ้น ๆ ตายอย่างไม่มีชิ้นดี

แต่ในยามนี้เรื่องราวที่น่าสะพรึงบังเกิดขึ้นแล้ว

อวัยวะภายในของผู้ฝึกบำเพ็ญเนจรผู้นั้นกลายเป็นหมอกโลहितกลุ่มหนึ่ง ฟุ้งกระจายไปทั่วทุกแห่ง ร่างกายสี่เท้าขึ้นกลับยังคงเหมือนหุ่นไม้

เชิด เคลื่อนไปข้างหน้าสลับต่ออย่างน่าอัศจรรย์

การฝึกบำเพ็ญของผู้ฝึกกระบี่แห่งวังประจิมผู้นั้นแม่สูงส่ง แต่กลับไม่เคยเห็นสถานการณ์นี้ จึงตกใจจนถอยหลังติดต่อกันสามก้าวทันที

เมื่อมองดูอีกครั้ง ผู้ฝึกบำเพ็ญพเนจรลึบกว่าคนนี้ แต่ละคนสองตาแดงกำ เห็นได้ถึงรังสีดำมืดอันร้ายที่ด้านหลังร่าง ๆ

ไปจิกกล่าวด้วยความประหลาดใจและเดือดดาล “กู๋เหยียนเสวี่ย ท่านยังมีข้ออ้างอะไรอีก!”

มีทันขาดคำ ผู้ฝึกบำเพ็ญพเนจรที่เมื่อครูยังพูดจะฉะฉานผู้นั้นพลันเปล่งเสียงคำรามไม่คล้ายมนุษย์ออกมา ทั้งร่างของเขาระเบิดออกจากตรงหน้าอก ผิวหนังแยกออกที่ละชั้นเผยเส้นเลือดสีเขียวคล้ำกับเส้นสีพอร์ดำล่งออกมา จากนั้นมนุษย์โลหิตผู้นี้กลับตะบปไปกลางหลังของไปจิกด้วยมือเปล่า

การฝึกบำเพ็ญเกือบพันปีของไปจีย่อมไม่มีทางให้เขาเตะถูก ตอบโต้หนึ่งฝ่ามือ วัชรระสยบปีศาจขนาดเท่าฝ่ามืออันหนึ่งพุ่งออกมาจากแขนเสื้อแก้วอยู่กลางอากาศสองที พลันยึดออกขนาดหนึ่งคนกว่า เสียบเข้ากลางขม่อมของมนุษย์โลหิตผู้นั้นแรง ๆ ตรึงเขาไว้ที่เดิม

ใครจะไปรู้ว่ามนุษย์โลหิตผู้นั้นกลับไม่ตาย ถูกวัชรระสยบปีศาจเสียบผ่านจนกลายเป็นเนื้อเสียบไม้ก็ยังคงดิ้นรนไม่หยุด ครูหนึ่งให้หลังเขากลับระเบิดร่าง ระเบิดตัวเองเป็นเศษเลือดเนื้อแผ่รังสีดำมืดนับไม่ถ้วน

ในฝูงชนมีเสียงแผดร้องดังระงมทันที ชื่นเลือดเหล่านั้นกลับเป็นพิษร้าย มีอาจแต่ระลัมผัส

โจวหวนแจ้งสีหน้าแปรเปลี่ยน “นี่คือมรรคาวิญญาณในปีศาจบำเพ็ญ เป้ายันต์ลับเข้าในวิญญาณผู้อื่นโดยไม่รู้ตัว คนเหล่านั้นก็จะถูกเขาคบคุม”

พอคำพูดนี้ออกมา ข้างกายเจ้าเกาะว่างเปล่าเป็นวงกว้างทันที แม้กระทั่งศิษย์เกาะมังกรเขียวแต่เดิมนั้นก็มองดูเจ้าเกาะของพวกเขาอย่างตื่นตระหนกตกใจ...ผู้มีความสามารถยิ่งใหญ่แห่งยุค นอกจากระดับสี่เมธีแล้ว ผู้ใดยังจะวาดยันต์ลับได้อีก

ถึงเหยาราวกับรอกำพูดประโยคนี้ของเขามานานแล้ว เมื่อได้ยินก็หันมาหาเจ้าเกาเซ่ ขวางกระบี่ยาว บริเวณท้ายกระบี่ใหญ่ระเบิดประกายไฟเล็กละเอียด เป็นผลลัพธ์จากการจัดจ้อพลังปราณของเขา

ถึงเหยากล่าว “เจ้าเกาเซ่กั๋ว เรื่องนี้จะว่อย่างไร”

เจ้าเกาเซ่แค้นยิ้มพลางกล่าว “ไม่มีข้อแก้ตัว”

ถึงเหยาถาม “จะนั่นหिनประหลาดนั้นก็อยู่ในมือท่านดังว่?”

ในที่สุดเขาก็จึนมุม เลิกผ้าปกปิดความชั่วร้ายพันหมื่นชิ้นออกด้านในยังคงเป็นอัญมณีที่ผู้คนปรารถนาก่อนนั้น

แต่กลับมีคนไม่ยอมมองเห็นสถานการณ์ชัดเจนอยู่ตลอด ถึงหว่านชิวเดินหน้าไปยึนนิ่งอยู่ข้างกายเจ้าเกาเซ่ทันที แก่ต่างอย่งไม่รู้จักกาลเทศะ “เจ้าสำนัก ข้าใช้ชีวิตเป็นประกัน เจ้าเกาเซ่ไม่มีทางเป็นปีศาจบำเพ็ญ ยังไม่มีทางแสวงหาสิ่งของปีศาจอะไร!”

“หุบปาก” ถึงเหยาคำราม “ถึงหว่านชิว เจ้าชักกำเรบขึ้นทุกที แม้ว่ออกจากสำนักแล้ว แต่เจ้าก็ยังคงเป็นคนของเขามู่หลันเรา หรือว่คิดล้างครู่?”

ถึงหว่านชิวพลันถูกเจตนาชั่วอันไร้ยางอายตบหน้า เบิกตาโพล่งทันที ยามนี้แม้นางหลอกตัวเองอีกก็เข้าใจแล้วว่า ฟังผ่าน ๆ คำพูดของเจ้าสำนักเขามู่หลันผู้นี้กล่าวได้สง่าผ่าเผยกว่โจวหวนเจ็งเสียอีก แต่ที่แท้ก็ไม่ได้มีเจตนาดีไปกว่โจวหวนเจ็ง

สีหน้าของถึงหว่านชิวขาวซีด นึงเงียบเนิ่นนาน นางกล่าวทีละคำ “เช่นนั้น...เช่นนั้นก็เชิญเจ้าสำนักขับข้าออกจากสำนักเถิด”

เจ้าเกาเซ่ถอนหายใจกล่าว “เกียรตียศทั่วหล้า ย่อมถูกใส่ร้ายทั่วหล้า ไม่มีอะไร หวานชิว เจ้าไม่ต้องทำเช่นนั้น”

ถึงหว่านชิวกัดฟันแน่น ไม่สะทกสะท้านอย่งใจแข็ง

เจ้าเกาเซ่ย่งจะเอ่ยปากอีก กลับได้ยินโจวหวนเจ็งที่ยึนอยู่ไม่ไกลไม่ไกลภายใต้ทะเลล้อมสี่โลหิตผู้นั้น กล่าวเสียงเนิบนาบ “ข้าย่งไม่เชื่อเจ้าเกาเซ่ไหนจะเป็นคนชอบยกยก เจ้าสำนักถึง ท่านรู้ได้อย่างไรว่หिनประหลาดที่ว่อยู่บนเกาะมังกรเขียว ไม่แน่ว่อาจแผลกสลายไปพร้อมกับ

ปีศาจใหญ่ตนนั้นแล้ว หรือว่าพวกท่านสืบที่มาของประชาบาลเหนือ
ผู้นั้นชัดแจ้งแล้ว”

เมื่อคำพูดนี้ออกมา สีหน้าของเจ้าเกาะเปลี่ยนแปลงแล้วในที่สุด
เรือนร่างของเขายืดขยาย ฝ่ามือโบกไปยังโจวานเจ็ทประหนึ่งปิดฟ้าปิดตะวัน
บุรุษที่สีหน้าพกาแววอ่อนล้าและไม่รู้ร้อนรู้หนาวมาตลอดบันดาลโทสะแล้ว
ในที่สุด “เจ้านายของเจ้าคือใคร”

โจวานเจ็ทหลบออกอย่างจนมุม กล่าวด้วยความตื่นตระหนกกึ่งจริง
กึ่งเท็จ “ข้ากำลังแก้ต่างให้เจ้าเกาะชัด ๆ นี่เจ้าเกาะหมายความว่าอันใด”

ถึงเหยาเข้ามาสอดฟุ้งกายขวางตรงกลางระหว่างโจวานเจ็ทกับ
เจ้าเกาะ “ทำไม จะฆ่าคนปิดปากหรือ”

ผู้มีความสามารถยิ่งใหญ่แห่งยุคสองคนนี้ลงมือขึ้นมาอย่างมิดฟ้า
มัวดิน เหยียนเจิงหมิงที่ใจเต้นรัวกลับได้ยินลุ่มเสียงคล้ายเสียงกระซิบ
ของเจ้าเกาะส่งมาถึงข้างหูของเขา เร่งเร้าว่า “พาเหล่าศิษย์น้องของเจ้า
แฝงเข้าไปในผู้ฝึกบำเพ็ญเพียร ฉวยโอกาสขณะวุ่นวายรีบไป ต่อไปอย่ากล่าว
ถึงเขาผู้เหยา ยิ่งอย่ากล่าวถึงปรมาจารย์เจ้า...เจ้าไม่รู้อะไรทั้งสิ้น!”

ในช่วงสะเกิดไฟแสงฟ้าแลบ ในหัวสมองอันลึกลับสนวนวายจนกลายเป็น
เบี่ยงเบี่ยงของเหยียนเจิงหมิงพลันมีเชือกเส้นหนึ่งไพล่ออกมา...โจวานเจ็ท
รู้ความสัมพันธ์ของสำนักผู้เหยากับประชาบาลเหนืออย่างชัดเจน นี่คือ
การคุกคาม

หากเจ้าเกาะไม่ยอมรับว่าก่อนหินอะไรก่อนนั้นอยู่ในมือเขา ฝ่ายนั้น
ก็จะสืบค้นเรื่องที่ประชาบาลเหนือมาจากสำนักผู้เหยา ถ้าหากหินอะไร
นั้นไม่อยู่ในมือสีเมธิ ก็ยอมยังอยู่ที่สำนักผู้เหยา!

มีสิ่งของที่ ‘สารพัดนึกและซุบซิบชีวิตคนตาย’ เช่นนี้ แม้เพียงแค่สะกิด
ความสงสัยเล็กน้อยก็จะตกเป็นกระเสวกพากษ์วิจารณ์ ผู้ใดยังจะสนใจอีก
ว่าเจ้าบริสุทธ์หรือว่าตายอย่างไม่เป็นธรรม

เหยียนเจิงหมิงมองดูการเช่นหม่าบนเกาะนี้ รู้สึกว่าตนเองแทบกลายเป็น
เป็นชิ้นเนื้อที่ติดอยู่ในซอกหินหนึ่ง เงยหน้าก็คือมิดเพียงนับไม่ถ้วน

เขารับรู้ได้อย่างอกสันขวัญหายว่า ยามนี้สมควรแบกเสี่ยวเฉียนขึ้น

พาเหล่าสหายร่วมสำนักจากไปทันที แต่จะให้ผืนจิตสำนักให้เจ้าเกาะขวาง อยู่เบื้องหน้าอย่างไร ธรรมาชาติมาตรได้อย่างไร

เหยียนเจิงหมิงแข็งที่อยู่ที่เดิมชั่วขณะ รู้สึกไม่มีทางเลือก

เจ้าเกาะพลันตะโกนหนึ่งคำ “ถึงหัวนชีวิต!”

ถึงหัวนชีวิตได้ยืนเหมือนถูกฟ้าผ่า สีหน้าแปรเปลี่ยนหลายครั้ง สุดท้ายกัดฟัน หันหน้ากล่าวกับเหยียนเจิงหมิง “ข้าจะคุ้มกันส่งพวกเจ้าไป”

เหยียนเจิงหมิง “แต่...”

ถึงหัวนชีวิตกล่าวด้วยหน้าตาดุร้าย “ออกอันรำพันอะไร เรื่องของ รุนก่อนไม่เกี่ยวข้องกับพวกเจ้า อย่าเกาะกะอยู่ที่นี้!”

ความคิดของหลิววินเล่นอย่างฉับไวกว่าเดิม เรื่องที่เหยียนเจิงหมิง เข้าใจ เขายอมไม่มีทางคิดไม่ถึง ยามนี้เกรงว่าศิษย์พี่เจ้าสำนักจะแสดงความ เป็นวีรบุรุษออกมาอย่างไม่รู้เวลา จึงรีบร้องเรียก “ศิษย์พี่ใหญ่ เลี้ยวเฉียน บาดเจ็บอยู่ ศิษย์น้องหญิงเล็กยังเด็กเพียงนั้น...ท่านฟังผู้อาวุโส!”

เหยียนเจิงหมิงหันหน้ามองมายังเขาด้วยความงุนงง ยามนี้ข้างหูเขา ถ่ายทอดสัมผัสเสียงของเจ้าเกาะมาอีกครั้ง เจ้าเกาะกล่าวอย่างไม่ต้องสงสัย “ข้าจะส่งพวกเจ้าสักช่วงหนึ่ง”

เห็นเพียงเจ้าเกาะที่ต่อสู้อย่างดุเดือดกับถึงเหยากลางอากาศพัน กระจ่างน้อยหลากหลายสีสนออกมาโดยพลัน ถึงเหยาตกใจ เห็นสถาน- การณ์ผิดปกติ จึงคิดถอยออกในฉับพลัน แต่ก็ไม่ทันแล้ว เห็นเพียงโดย รอบกระถางกล่อมสลตันขึ้น กวาดผ่านคนทั้งหมดบนพื้นอย่างไม่แบ่งแยก ดุดั่งมังกรวายตัวหนึ่งทะยานขึ้นจากพื้นราบ

ข้างหูเหยียนเจิงหมิงดังฟู ไม่ทันตอบสนองคนก็ถูกกวาดเข้าไป ได้ยินเพียงเสียงอุทานกับเสียงลมนับไม่ถ้วนปะปนกัน เขาไม่รู้ถูกพัดออกไปไกลเท่าใด วิงเวียนศีรษะสมอบวมชั่วขณะ

ขณะต่อมาเหยียนเจิงหมิงแน่นตึงรอบเอว แถบผ้าขาดผืนหนึ่งยื่น เข้ามาเสมือนภูตผี ม้วนพันรอบเอวเขา เหยียนเจิงหมิงถูกพลังประหลาด จุดตัง โสเซ่ล้มลงบนพื้นอีกครั้ง เขายืดสุดชีวิต จึงมองเห็นผ้าขาดอีก

ผืนหนึ่งถูกถ่วงหว่านจับไว้ใต้มือ ขณะต่อมาถ่วงหว่านชีวิตก็เหวี่ยงอีกคนหนึ่งมา เหยียนเจิงหมิงรับเอาไว้ตามสัญชาตญาณ เป็นเชิงเฉียนที่สีหน้าไม่น่ามองแต่อย่างใด

“เจ้าเกาะไม่เชื่อใจคนอื่น ให้ข้าคุ้มกันส่งพวกเจ้า ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็มิอาจทำให้ผิดหวัง” ถ่วงหว่านชีวิตกล่าว “ลุกขึ้น ไป”

หลิววินเตียนเสียงแผ่วเบา “ศิษย์พีใหญ่ รีบไปเถอะ”

เหยียนเจิงหมิงมองดูเชิงเฉียนแวบหนึ่งอย่างควบคุมมิได้ เชิงเฉียนใช้กระบี่ในมือยันตัวเองขึ้นมา คงปรับเปลี่ยนลมหายใจจนมีเรี่ยวแรงเล็กน้อยแล้วเป็นแน่ เมื่อสบสายตากับเหยียนเจิงหมิง เขามิได้มากความเพียงแค่ว่าอย่างง่ายดาย “ฟังท่าน ท่านตัดสินใจ”

บนเกาะปั่นป่วนวุ่นวาย มังกรวายุของเจ้าเกาะส่งพวกเขาออกมาแสนไกลแล้ว เมื่อมองไปไกล ๆ เเงอร่างของเจ้าเกาะผู้นั้นซ่อนเร้นอยู่ท่ามกลางเสียงเซ็งแซ่ไม่ถ้วน กลับมองไม่เห็นอีกแล้ว เหยียนเจิงหมิงรู้สึกวุ่นใจ ทุกข์ทรมานปานแม่น้ำทะเลสาโถม

กระทั่งยามนี้เขาจึงพบว่า ‘กลับเขาผู่เหยา หลีกหนีทางโลกฝึกฝนโดยไม่แสวงหาชื่อเสียงตำแหน่ง’ คือฝืนกลางวันอันอ่อนต่อโลกของเขาอย่างชัดเจน

สภาพการณ์ในโลกหล้าราวกับกระแสน้ำ แม้กระทั่งคนอย่างเจ้าเกาะยังได้แต่ไหลไปตามคลื่น นับประสาอะไรกับพวกเขาเล่า

เพราะเหตุใดเส้นทางเซียนสายนี้จึงยากเย็นเช่นนี้

“ไป” เหยียนเจิงหมิงกล่าวเสียงแผ่วเบา “ไปเถอะ”

ทว่าจะไปที่ใดเล่า

พวกเขาติดตามถ่วงหว่านชีวิตทะลุผ่านเนินเขาและป่ามาอย่างระมัดระวัง หูฟังเสียงเช่นฆ่าค่อย ๆ ไกลออกไป

ถ่วงหว่านชีวิตถึงริมทะเลแล้ว โยนแถบผ้าขาดกระรุ่งกระริงผืนนั้นไปกลางอากาศ แถบผ้ายาวขึ้นหลายจั้ง ลอยอยู่กลางอากาศ นางบอกเป็นนัยให้กลุ่มคนขึ้นไป กล่าวว่า “ไม่สามารถหาเรือได้แล้ว พวกเจ้าได้แต่ต้องจากไปเช่นนี้ ข้าไม่มีภารกิจบำเพ็ญสูงล้ำเพียงนั้น แถบผ้านี้ยากที่จะยื้อไว้ได้

นาน มีอาจส่งพวกท่านข้ามทะเลโดยตรง พวกท่านไปพักแรมบนเกาะร้าง โดยรอบก่อน เมื่อเรื่องสงบลงเล็กน้อย รอทิศทางลมผ่านไปค่อยหาวิธี”

เหยียนเจิงหมิงจุกล้าคอ “อาวุโส ท่านเล่า”

“ข้ายอมมีที่ไปของข้า” ถังหวานชีวหันไปยังทิศทางของเกาะมังกร เขียว “เจ้าสำนักเหยียน เจ้าไม่ต้องกังวล เจ้าเกาะหาได้ทำเพื่อพวกเจ้าไม่ คนแซ่โจวผู้นั้นเข้าเกาะมังกรเขียวหลายปีเพียงนั้น ข้ายังมีผู้ฝึกบำเพ็ญ พเนจรที่ถูกวาดวิद्यุณณเหล่านั้น... แสดงว่ามีคนวางแผนอย่างรอบคอบ คิดจัดการอาจารย์แห่งใต้หล้าอย่างเขานานแล้ว เขาเคยกำชับข้าว่า ไม่ว่าจะอย่างไรต้องส่งพวกเจ้าจากไปอย่างปลอดภัยให้จงได้ เจ้าเกาะจะสิ้นอายุขัยแล้ว เดิมทีมีชีวิตอยู่ได้ไม่กี่วัน เพียงแต่ตราบไต่ที่มีชีวิตอยู่ ตราบนั้นก็รักษาสัญญาที่ให้กับสหายเก่า คุ่มครองพวกเจ้าเท่านั้น”

ถังหวานชีวสะบัดแขนเสื้อ กวาดพวกทนายวน เจ๋อสู้อีกกับส่วยเคิง ขึ้นผ้าขาดไปก่อน กล่าว “ต่อไปไม่มีผู้ใดปกป้องพวกเจ้าแล้ว ดูแลตัวเอง ให้ดีเถิด”

กล่าวจบถังหวานชีวซึ่งกระปี่อันเฉยใจเล่มนั้นของนาง ไม่สนใจ พวกเขาก็ก ทยานกายพุ่งไปยังจุดตะลุมบอน ไม่พบร่องรอยอีก

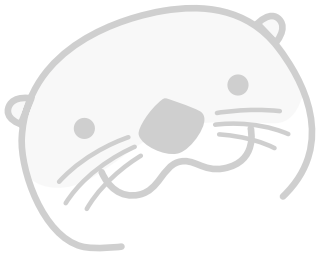
ผู้ฝึกบำเพ็ญหญิงคนอื่นถูกยกย่องเป็น ‘เทพธิดา’ ต่อให้เทพธิดา ตกอับจนไม่มีผ้าไหมโปร่งสีขาอันบางเบา ถึงอย่างไรก็ยังมีเชือกแดง แต่ ถังหวานชีวกลับหยิบออกมาเพียงแถบผ้าขาดกระรุ่งกระริงผืนหนึ่ง ไม่แน่ว่า ยามปกติอาจยังใช้ต่างสายคาดเอว

ผู้ฝึกบำเพ็ญปรารถนุ่ไม่กล้ากราบ เมื่อผ้ากระดุก้าง¹ ไซ้แต่ละ คนจะงมล้ำลุ่มเมือง แต่ต่างก็เป็นที่เจริญตาเจริญใจ ส่วนนางมีเพียงคิ้ว ไม้กวาดทั้งสองข้างกับใบหน้าทวงหนี้

นางไม่รู้จักประมาณตน มุ่งแต่จะทำให้คนเกลียด ขอเพียงเอ่ยปาก ต้องกล่าวถึงสิ่งที่ไม่ควรกล่าวเป็นแน่...

¹ เป็นขั้นตอนในการกำจัดสิ่งสกปรกในร่างกายเพื่อทำให้ร่างกายแข็งแรงยิ่งขึ้นของจีน

บางทีนอกจากความมองอาจห้าวหาญ ผู้บรรลูดังอาจไม่มีอะไรดีแล้ว
จริงๆ

ทดลองอ่าน